

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/111/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119010419
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6119010419.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mária Šuleja a sudcov JUDr. Alojza Palaja a JUDr. Slavoj Sendeckého na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. novembra 2019, v trestnej veci obžalovaného Q. W. za obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr.zák., s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr.zák., v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr.zák. o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 15.07.2019, sp.zn. 7Tk/1/2019 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného Q. W., nar. XX.XX.XXXX v A., trvalým bydliskom W., H. XX/XX, t.č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS A. A.

o d s u d z u j e

podľa § 145 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, 3, 8 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr.zák., § 46 Tr.zák. na trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr.zák. obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Vo zvyšných častiach zostáva rozsudok okresného súdu nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 15.07.2019, sp. zn. 7Tk/1/2019 bol obžalovaný Q. W. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr.zák., s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr.zák., v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr.zák na tom skutkovom základe že,

dňa 03.09.2018 v čase krátko po 20.00 h v byte č. XX na X. nadzemnom podlaží bytového domu na adrese W. XXX/X, D. N. S., po návrate z návštevy, počas ktorej sa oboznámil s obsahom komunikácie svojej družky - poškodenej Z. Q., nar. XX.XX.XXXX, s iným mužom, ktorá bola uložená v jej mobilnom telefóne, a nadobudol podozrenie o jej nevere, a po následnom odmietnutí spoločného kúpania zo strany poškodenej po tom, ako táto už vošla do vane napustenej vodou, vzal z kúpeľne nepozorovane elektrický teplovzdušný sušič vlasov Y. farby zn. Z., v.č. XXXXXX, ktorý za pomoci predlžovacieho kábla zapojil do elektrickej zásuvky v kuchyni bytu nad kuchynskou linkou, následne sušič vlasov zapol, prešiel do kúpeľne dverami z kuchyne a so slovami „skap ty suka“, hodil sušič vlasov do vane, do

priestoru pred jemu chrbtom stojacu poškodenú, po čom táto dôsledkom zásahu elektrickým prúdom spadla do vane, následne s vedomím, že pri kontakte sušiča vlasov s vodným kúpeľom nedošlo k vypnutiu ističa elektrického rozvodu a k prerušeniu obvodu v byte, odišiel mimo kúpeľňu a po uplynutí bližšie nezisteného času odpojil predlžovací kábel z elektrickej zásuvky v kuchyni, sušič vlasov vybral z vane, odpojil ho a hodil v kúpeľni na zem, predlžovací kábel stočil a z bytu odišiel do pohostinstva nachádzajúceho sa pri kultúrnom dome v D. N. S., pričom cestou predlžovací kábel odhodil do nádoby na odpad a potom ako v pohostinstve požil jedno 0,5 l pivo, vrátil sa do bytu, kde už v priestore pred kuchynskou linkou našiel na zemi ležať poškodenú, ktorej sa počas jeho neprítomnosti podarilo dostať z vane a preplaziť sa z kúpeľne do kuchyne, následne odišiel z bytu k susedovi Q. M., ktorého informoval o úraze poškodenej elektrickým prúdom zo sušiča vlasov, ktorý mala sama použiť vo vani, na základe čoho Q. M. v čase o 20.51 h telefonicky, prostredníctvom tiesňovej linky, privolať na miesto vozidlo rýchlej zdravotnej pomoci, ktoré poškodenú previezlo do NsP v A., kde jej bola poskytnutá potrebná zdravotná starostlivosť, čím jej takto svojím konaním spôsobil poranenia nízkonapäťovým striedavým elektrickým prúdom s popáleninami kože na vnútornej ploche pravého predlaktia, na vonkajšej hrane palcovej hrany ruky, popáleniny pavučinového vzhľadu na chrbtovej strane tela v oblasti obidvoch lopatiek, v oboch sedacích krajinách a príľahlých bedrových krajinách, s poškodením funkcie srdca, obličiek, svalov a pečene, pričom v danom prípade išlo o stredne ťažké, bezprostredne po utrpení aj život ohrozujúce poranenia s dobou liečenia 3 až 5 týždňov.

Za to bol obžalovanému podľa § 145 ods. 2 Tr.zák., § 38 ods. 2 Tr.zák., § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr.zák., § 46 Tr.zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr.zák. mal trest vykonať v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Tr.zák., § 78 ods. 1 Tr.zák. mu bol uložený ochranný dohľad v trvaní 2 roky. Podľa § 83 ods. 1 písm. g) Tr.zák. mu bolo uložené zhabanie vecí - elektrického teplovzdušného sušiča vlasov Y. farby zn. Z., v.č. XXXXXX.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní obžalovaný odvolanie, a to proti výrokom o vine a o treste, ako aj konaniu ktoré mu predchádzalo. Odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 18.09.2019.

Najprv poukázal na výrovkovú časť napadnutého rozsudku, s ktorou sa nestotožnil. Ku skutku ako takému sa priznal už v prípravnom konaní a jeho spáchanie aj úprimne oľutoval, avšak nesúhlasil s jeho právnou kvalifikáciou. Žiadal, aby bol tento posúdený ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr.zák., v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr.zák., nakoľko zo súhrnu všetkých okolností, za ktorých bol predmetný čin spáchaný, prihliadajú aj na jeho správanie po spáchaní činu, možno dospieť k záveru, že jeho konanie bezprostredne nesmerovalo k dokonaniu trestného činu v úmysle poškodenú usmrtiť, keďže nielenže vedome nepočítal, ale ani nebol uzročený s tým, aby predpokladaný následok v podobe usmrtenia poškodenej mohol eventuálne nastať. Zdôraznil, že v čase skutku vedel, že sa v byte nachádza istič elektrického rozvodu, preto si uvedomoval, že pri kontakte sušiča vlasov s vodným kúpeľom vo vani by došlo k zvýšeniu odberu elektrického prúdu, na čo by istič reagoval odpojením obvodu od elektrickej energie. Okrem toho si bol vedomý, že poškodená vo vani stála, nebola ponorená vo vode, pričom výška vody vo vani bola cca 10 - 15 cm. Poškodenú nechcel v žiadnom prípade usmrtiť, s takouto možnosťou ani nepočítal, mal v úmysle ju len vystrašiť, resp. ublížiť jej na zdraví. Keď si uvedomil, že po vhadnutí elektrického sušiča vlasov do vane, nedošlo k odpojeniu obvodu od elektrickej energie, sám odpojil predlžovací kábel a prerušil tok elektrického prúdu, vzápätí vybral z vane aj samotný sušič. Po pár minútach, berúc do úvahy vážnosť situácie, zavolať prostredníctvom svojho suseda poškodenej rýchlu zdravotnú pomoc a do jej príchodu pomáhal poškodenej, taktiež bol nápomocný pri tom, ako ju záchranári prenášali do auta rýchlej zdravotnej služby. Napokon samotná poškodená už počas prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní uviedla, že jej chcel len ublížiť a nie ju zabiť.

Neprimerane prísny je trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený vo výmere 16 rokov nepodmienečne, a to aj pre prípad, ak by nedošlo k zmene právnej kvalifikácie skutku v jeho prospech. Okresný súd pri ukladaní trestu neprihliadol na všetky skutočnosti uvedené v ust. § 34 ods. 4 Tr.zák., predovšetkým však pochybil, keď mu nepriznal tri poľahčujúce okolnosti, a to podľa § 36 písm. j), l), n) Tr.zák., hoci na to boli splnené všetky zákonné podmienky.

Ku skutku, ktorý sa mu kládol za vinu sa priznal a tento súčasne úprimne oľutoval (§ 36 písm. l/ Tr.zák.) už pri prvom výsluchu, ešte pred vznesením obvinenia, následne aj pri ďalších úkonoch prípravného konania a rovnako aj na hlavnom pojednávaní. O jeho ľútosti svedčia aj listy adresované poškodenej z výkonu väzby, taktiež zvukové záznamy ich telefónnych hovorov, ako aj samotné výpovede poškodenej. Vzhľadom k tomu neobstojí tvrdenie, že jeho priznanie bolo len účelové a oľutovanie len formálne. Keďže nesúhlasil s právnou kvalifikáciou trestného činu pre nenaplnenie subjektívnej stránky, preto sa ani nemohol priznať inak, len tak, ako to urobil, pričom objektívnu stránku nikdy nepoprel. Za takejto situácie v iných trestných konaniach obžalovaným túto poľahčujúcu okolnosť konajúce súdy priznali.

Rovnako mu mala byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr.zák., t.j. že napomáhal pri objasňovaní svojej trestnej činnosti príslušným orgánom, nakoľko ešte pred vznesením obvinenia rozsiahle a podrobne popísal celý priebeh skutku, vrátane ďalších významných skutočností a okolností. Taktiež na hlavnom pojednávaní ku skutku podrobne vypovedal a zodpovedal všetky otázky, ktoré mu boli položené obžalobou a súdom. Z tohto možno vyvodiť jednoznačne záver, keďže uviedol aj všetky podstatné dôkazy, ktoré neskôr slúžili na objasnenie daného činu, že príslušným orgánom napomáhal aktívnym konaním.

Zároveň mu mala byť priznaná aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr.zák., t.j., že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, pretože síce bol v minulosti odsúdený, ale už v roku 2001, a to za tri menej závažné trestné činy na podmienkový trest odňatia slobody a trest zákazu činnosti, pričom už došlo k ich zahladeniu, teda sa neho hľadí ako by odsúdený nebol. Okrem toho, nespáchal žiadny trestný čin, ani priestupok, ani iné protiprávne konanie, naopak, riadne si plnil všetky občianske a pracovné povinnosti a zabezpečoval aj výchovu a výživu rodiny, ktorú s poškodenu a jej deťmi tvorili. Takýmto spôsobom sa správal aj počas jeho pobytu vo M. A., kde dlhodobo žil a pracoval. Nie je preto namieste spochybňovať jeho bezúhonnosť počas dlhodobého pobytu v zahraničí, pretože v takomto prípade malo byť jeho protiprávne konanie preukázané, čo sa však nestalo a v žiadnom prípade to nemôže byť hodnotené v jeho neprospech, či už OČTK alebo súdom. Navyiac v tomto konaní bol trestne stíhaný za trestnú činnosť, ktorá mala úplne odlišný charakter od tej, pre ktorú bol v minulosti trestne stíhaný.

Okrem toho, súd prvého stupňa pri určovaní výmery trestu dostatočne neprihliadol na skutočný následok jeho činu, keď z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že poškodenej nespôsobil svojim konaním žiadne trvalé následky, či už na fyzickom alebo psychickom zdraví. Napokon zranenia, ktoré reálne utrpela, boli hodnotené len ako stredne ťažké. Pozitívne možno hodnotiť aj jeho osobu, prihliadajúc na predtým uvedené skutočnosti. Aj pri právnej kvalifikácii skutku ako ju ustálil okresný súd, z rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky v obdobných prípadoch boli obžalovaným ukladané tresty odňatia slobody v podstatne nižšej výmere ako jemu. Použitie § 39 ods. 3 písm. b) Tr.zák. bolo v súlade so zákonom, avšak výmera uloženého trestu odňatia slobody mala byť výrazne nižšia a prihliadajúc i na mieru jeho narušenia, mal byť správne zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o porušenie ustanovení v konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, nesprávny bol postup okresného súdu, keď svedkyňu poškodenú vypočul na hlavnom pojednávaní, a to dvakrát, bez prítomnosti psychológa, resp. znalca a súčasne aj bez zabránenia jej vizuálneho kontaktu s ním. Poškodená je totiž nepochybne obzvlášť zraniteľnou obeťou podľa § 2 ods. 1 písm. c) bodu 4 s poukazom na § 2 ods. 1 písm. e) Zák. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, čím konajúci súd porušil ust. § 134 ods. 4 Tr.por. a § 262a Tr.por., nakoľko voči nej bolo použité násilie z jeho strany v čase, keď bol jej druhom. Takéto postavenie poškodenej nemôže byť následne odňaté, pretože žiadnu takúto možnosť zákonná úprava nepripúšťa.

Vzhľadom k tomu navrhol, aby krajský súd ako súd odvolací podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), e) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne, aby podľa § 322 ods. 3 Tr.por. rozhodol sám rozsudkom tak, ako sa toho dožadoval v odôvodnení odvolania.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadrila poškodená Z. Q., a to písomným podaním doručeným krajskému súdu dňa 08.11.2019. Poukázala na to, že s podaným odvolaním súhlasí. Obžalovaný nemôže byť súdený za pokus vraždy, ale len za ublíženie na zdraví, veď po minúte odpojil fén od zdroja a neskôr jej

zavolať rýchlu pomoc. Zároveň uložený trest vo výmere 16 rokov bol neprimerane prísny, jej liečba totiž trvala iba 4 týždne, nemá žiadne trvalé následky ani po psychickej, ani po fyzickej stránke. Napokon obžalovaný sa jej viackrát ospravedlnil a ona mu už odpustila.

Na verejnom zasadnutí obžalovaný opätovne ofutoval spáchanie skutku. Zdôraznil, že si dostatočne neuvedomil, k akému následku môže viesť jeho konanie, poškodenú nemal v úmysle usmrtiť a je veľmi rád, že táto je v poriadku. Obhajca poukázal na dôvody uvedené v písomne podanom odvolaní, žiadal zmeniť právnu kvalifikáciu skutku v prospech obžalovaného, ako aj uložiť mu miernejší trest. V konečnom dôsledku navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), e) Tr.por. a vec vrátil okresnému súdu podľa § 322 ods. 1 Tr.por. na nové prejedanie a rozhodnutie, alebo podľa § 322 ods. 3 Tr.por. rozhodol rozsudkom sám tak, ako sa toho domáhal v dôvodoch odvolania.

Zástupca krajskej prokuratúry považoval napadnutý rozsudok okresného súdu za správny a zákonný ohľadne všetkých jeho výrokov, ako aj vo vzťahu ku konaniu, ktoré im predchádzalo. Zdôraznil, že s odvolacími námietkami, ktoré boli obsahovo totožné s pochybeniami, na ktoré obhajoba poukázala už v konaní pred prvostupňovým súdom, sa tento dostatočne vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, s ktorým sa stotožnil. Pokiaľ ide o skutočnosť, že k výsluchu svedkyne poškodenej nebol pribratý psychológ, hoci takáto povinnosť vyplýva z príslušných právnych predpisov, takýto procesný postup bol v súlade so zákonom, pretože poškodená síce bola obeťou trestného činu a eventuálne by mohol byť jej status posúdený ako postavenie obzvlášť zraniteľnej obeť trestného činu, avšak vzhľadom na jej postoj a vyjadrenie počas jednotlivých úkonov trestného stíhania, nebolo pribratie psychológa k jej výsluchu potrebné, nakoľko bolo evidentné, že poškodená ani z hľadiska fyzickej ani z hľadiska psychickej stránky netrpela takými škodlivými následkami, ktoré by takýto procesný postup odôvodňovali a počas celého trestného konania, vrátane vyjadrenia k odvolaniu obžalovaného, sama deklarovala, že netrpela žiadnu výraznejšiu fyzickú, ani psychickú ujmu.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací na základe odvolania obžalovaného zistil, že toto bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Následne v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku o vine, o treste a ochranných opatreniach, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por., čo však zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného bolo podané dôvodne len čiastočne, a to vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Súd prvého stupňa, pri dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní o jeho vine v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým podstatným hľadiskám obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr. por., posudzovanému prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Vyrožnil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom čiastočne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obžalovaného zo spáchania skutku kladeného mu za vinu a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr.zák., s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr.zák., v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr.zák. Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom na stranách č. 20 až 25, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil, avšak považoval za potrebné reagovať v rámci odvolacieho konania aj na odvolacie námietky obžalovaného, ktoré však nie je možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výroku o vine.

Na začiatku krajský súd poznamenáva, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný sa spôsobom uvedeným v skutkovej vete rozsudku prvostupňového súdu dopustil takého konania, ktoré bezprostredne smerovalo k tomu, aby iného úmyselne usmrtil, čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe, pričom konal v úmysle spáchať trestný čin, ale k dokonaniu trestného činu nedošlo. Obžalovaný totiž poškodenej nespôsobil usmrtenie, t.j. následok, ktorý by musel nastať, aby bol skutok

právne kvalifikovaný ako dokonaný obzvlášť závažný zločin vraždy, spôsobil však poškodenej zranenia s dobou liečenia najmenej tri týždne (poškodená uviedla štyri týždne), t.j. ujmu na zdraví, ktorú však nemožno posúdiť ani ako ťažkú ujmu na zdraví (ust. § 123 ods. 3 Tr.zák.), ale len ako ublíženie na zdraví (ust. § 123 ods. 2 Tr.zák.), najmä vzhľadom na primeranú dobu liečenia, ktorá nepresiahla 42 kalendárnych dní.

Pokiaľ ide o naplnenie subjektívnej stránky daného prečinu možno konštatovať, že obžalovaný ju naplnil z hľadiska zavinenia minimálne vo forme tzv. nepriameho úmyslu (ust. § 15 písm. b/ Tr.zák.), pretože vedel, že svojím konaním môže vyvolať následok závažný z hľadiska trestného práva, v tomto prípade usmrtenie poškodenej a pre prípad, že takýto následok spôsobí, bol s tým uzrozmeneý. Jeho verbálne vyjadrenie pred začatím útoku voči poškodenej, dokonca naznačuje, že by mohlo ísť v tomto časovom momente aj o priamy úmysel, avšak takéto úvahy odvolací súd nemohol bližšie rozvinúť, pretože odvolanie podal len obžalovaný a bolo by to v jeho neprospech, čo nie je prípustné. Za takejto situácie bolo teda nepochybne preukázané, že obžalovaný ako dospelá osoba, ktorá mala bežné skúsenosti s manipuláciou elektrospotrebičov, musel vedieť, aj vedel, že takýmto svojim konaním môže spôsobiť usmrtenie poškodenej, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmeneý. Pohnútkou obžalovaného bolo nezvládnutie situácie a následná skratová reakcia, po nadobudnutí podozrenia, že mu poškodená mohla byť neverná a podieľali sa na nej aj pretrvávajúce problémy v partnerskom spoluzítí. Práve súhrn skutkových okolností na začiatku jeho útoku voči poškodenej, ale aj v ďalšom priebehu, jednoznačne preukazuje, že konanie obžalovaného nesmerovalo len k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví poškodenej, ale reálne mohlo spôsobiť aj jej usmrtenie. Iba v dôsledku zhody okolností, vo väčšej časti nezávislých od vôle obžalovaného, však smrť poškodenej nenastala. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou krajského prokurátora uvedenou na č.l. 24 až 27 obžaloby, na ktorú v podrobnostiach taktiež poukazuje. Za dostatočnú nemožno považovať ani obhajobu obžalovaného, že sa spoliehal na to, že istič elektrického rozvodu v dôsledku zvýšenia odberu elektrického prúdu, odpojí obvod od elektrickej energie, nakoľko takáto situácia nemusela vôbec nastať, a ani nenastala, na čo reagoval odchodom z kúpeľne a pôsobenie elektrického prúdu na poškodenej neprerušil bezprostredne, resp. okamžite. Z týchto dôvodov nebolo možné skutok kladený obžalovanému za vinu právne kvalifikovať len ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr.zák., v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr.zák., tak ako sa toho domáhal obžalovaný.

Preskúmavajúc zákonnosť výroku o treste, dospel krajský súd, na rozdiel od výroku o vine, sčasti k inému záveru ako okresný súd, a keďže odvolanie obžalovaného v tomto smere považoval za čiastočne dôvodné, nakoľko pri ukladaní trestu došlo k porušeniu ustanovení Trestného zákona, preto napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu zrušil a následne rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. o treste sám.

Pri úvahách o určení druhu trestu a jeho výmery, zistil krajský súd pochybenie okresného súdu, keď ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností na 0:0. Správne síce nezistil u obžalovaného žiadnu priťažujúcu okolnosť, na druhej strane však nesprávne postupoval, keď mu nepriznal ani jednu poľahčujúcu okolnosť. Obžalovaný sa domáhal zníženia výmery uloženého trestu odňatia slobody pre existenciu troch poľahčujúcich okolností, a to podľa ust. § 36 písm. j), l), n) Tr.zák., avšak v súlade so zákonom mu mala byť priznaná len poľahčujúca okolnosť podľa ust. § 36 písm. j) Tr.zák., t.j., že viedol riadny život.

Obžalovaný bol doposiaľ súdom dvakrát trestaný, avšak v druhom prípade mu bol uložený súhrnný trest, teda už po prvom odsúdení sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti, pričom obidve odsúdenia boli z roku 2001. Išlo o menej závažnú trestnú činnosť, úplne iného charakteru oproti tej, pre ktorú bol trestne stíhaný v tomto konaní. Podstatnou bola skutočnosť, že jeho odsúdenia už boli zahladené, preto sa na neho hľadí ako by odsúdený nebol a dôležitým bol aj výrazný odstup času, ktorý od tej doby uplynul. Okrem toho, obžalovaný nebol, napriek tomu, že už dosiahol vek XX rokov, ani v jednom prípade sankcionovaný za priestupok. Argument, že sa dlhodobo zdržiaval v zahraničí, preto nie je jeho bezúhonnosť celkom jednoznačná, neobstojí, nakoľko takúto situáciu nemožno hodnotiť v jeho neprospech bez toho, aby bol zo strany konajúcich orgánov preukázaný opak, čo sa v danom prípade nestalo. Nesprávnou bola úvaha okresného súdu, že by mu eventuálne mohla byť dokonca pričítaná priťažujúca okolnosť v zmysle ust. § 37 písm. m) Tr.zák., t.j., že už bol za trestný čin odsúdený.

Naproti tomu prvostupňový súd správne konštatoval, že u obžalovaného nezistil existenciu ďalších dvoch poľahčujúcich okolností, a to, že sa k trestnému činu priznal a úprimne ho oľutoval, ako aj to, že napomáhal príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti (ust. § 36 písm. l/, n/ Tr.zák.). Obžalovaný síce čiastočne naplnil zákonné podmienky na to, aby mu tieto poľahčujúce okolnosti mohli byť priznané, avšak sa tak nestalo v takom rozsahu a kvalite, aby tým naplnil všetky požadované atribúty na ich priznanie. V jeho prospech vyznieva, že spáchanie skutku, ako takého nepoprel, v určitej fáze zabezpečil zranenej poškodenej poskytnutie odbornej zdravotnej starostlivosti, viackrát sa jej ospravedlnil, pričom poškodená mu odpustila. Na druhej strane sa na začiatku trestného stíhania, sčasti iným, nepravdivým popisom priebehu skutku, snažil zbaviť trestnej zodpovednosti, neskôr ju aspoň zmierniť, a až postupne, po zaobstaraní a vykonaní dôkazov svedčiacich v jeho neprospech, pod ich ťarchou zmenil svoj postoj, ale nie až tak, aby bol v úplnej zhode so zisteným a ustáleným skutkovým stavom.

Vzhľadom k prevahe poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi v pomere 1 : 0, došlo v zmysle ust. § 38 ods. 3, 8 Tr.zák. k zníženiu hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o 1/3, teda obžalovanému bolo možné uložiť trest odňatia slobody od 20 rokov až do 23 rokov a 4 mesiacov. Uloženie trestu odňatia slobody, čo aj na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby, by však bolo neprimerane prísne, preto okresný súd správne aplikoval ust. § 39 ods. 2 písm. a) Tr.zák. v spojení s ust. § 39 ods. 3 písm. b) Tr.zák., a výmeru uloženého trestu obžalovanému mimoriadne znížil na 16 rokov, t.j. 4 roky pod dolnú hranicu trestnej sadzby, keďže na ochranu spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Krajský súd v tomto smere poukazuje na všetky kritériá vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr.zák., ktoré už uviedol v predchádzajúcich častiach. To platí aj pre zohľadnenie ust. § 34 ods. 5 písm. c) Tr.zák., týkajúce sa pokusu trestného činu ako nižšie vývojového štádia. Súčasne zdôrazňuje, že konanie obžalovaného sa k dokonaniu trestného činu nepriblížilo až v tak výraznej miere, a to najmä vzhľadom na následok činu a rozsah reálnej ujmy na zdraví poškodenej, ktorej obžalovaný v priebehu skutku predsa len zabezpečil príchod rýchlej zdravotnej pomoci, a tým aj poskytnutie potrebnej odbornej zdravotnej starostlivosti. Pokiaľ ide o okolnosti a dôvody, pre ktoré nedošlo k dokonaniu trestného činu, odvolací súd opakuje, že tieto nastali jednak v dôsledku konania obžalovaného a jeho vôle (napr. jednorazový útok, prerušenie pôsobenia elektrického prúdu na poškodenú, poskytnutie pomoci), ale na druhej strane aj v dôsledku zhluku priaznivých skutočností a okolností pre poškodenú, ktoré nastali nezávisle od jeho vôle.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák. súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr.zák. do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia zaradí súd páchatel'a obzvlášť závažného zločinu.

Podľa § 48 ods. 4 Tr.zák. súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého mal byť podľa ods. 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu minimálneho stupňa stráženia zaradiť páchatel'a aj vtedy, ak bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchatel'a, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.

Okresný súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s maximálnym stupňom stráženia, čo bol, vzhľadom na výmeru uloženého trestu prevyšujúcu 15 rokov za obzvlášť závažný zločin, obligatórny postup. Krajský súd napriek tomu jeho rozhodnutie v tejto časti (spôsob výkonu trestu odňatia slobody) zmenil a obžalovaného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr.zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. V prvom rade vychádzal z toho, že trest má byť nielen zákonný a primeraný, ale v konečnom dôsledku aj spravodlivý, prihliadajúc i na príslušné ustanovenia Dohovoru o ľudských práv a slobôd a Ústavy Slovenskej republiky. Obžalovaný doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody, nemá rozsiahlu kriminálnu minulosť, hľadá sa na neho ako by nebol odsúdený a už dlhú, súvislú dobu viedol riadny život, pracoval, staral sa o rodinu a nedopúšťal

sa žiadnych protiprávných konaní. Na miernejšiu z foriem úmyselného zavinenia, ako aj na pohnútku obžalovaného, už krajský súd poukázal. Ani jeho osobnosť, napriek určitým negatívnym povahovým črtám, nemožno hodnotiť ako výrazne narušenú, so sklonmi k páchaniu protispoločenskej činnosti. Z jeho strany išlo v danom prípade síce o veľmi závažné, ale zároveň aj o jednorazové a ojedinelé konanie, k svojej trestnej činnosti prejavil v prevažnej časti kritický postoj a z psychiatrického hľadiska nebol jeho pobyt na slobode označený za nebezpečný. Odvolací súd mal na zreteli i to, že obžalovaný nespáchal dokonaný trestný čin, ale len jeho pokus, čo je nižšie vývojové štádium, a taktiež aj jeden zo zákonných dôvodov na mimoriadne zníženie trestu. Nemožno opomenúť ani právnu kvalifikáciu skutku ako obzvlášť závažného zločinu, dlhoročnú výmeru uloženého trestu odňatia slobody, ktorá však len o 1 rok prevyšovala hranicu 15 rokov a s tým súvisiace sprísnené podmienky na jeho prípadné podmienené prepustenie. V neposlednom rade krajský súd zobral do úvahy tiež to, že obžalovaný už bol vo výkone väzby dlhšie ako 1 rok, teda v čase jeho rozhodovania už časť ukladaného trestu, resp. jeho zvyšok, ktorý by mal vykonať, neprevyšoval hranicu 15 rokov. Súhrn týchto skutočností viedol odvolací súd k tomu, aby obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s miernejším stupňom stráženia, než ako to vyplýva z príslušných ustanovení Trestného zákona, pretože mal za to, že pri takomto spôsobe výkonu trestu bude jeho náprava lepšie zaručená.

Takto uložený trest, spolu s uloženými ochrannými opatreniami, a to ochranným dohľadom a zhabaním vecí, obsahuje v dostatočnom rozsahu prvok represie, ako aj prvky generálnej a individuálnej prevencie a postačuje na zabezpečenie dosiahnutia účelu trestu v zmysle ust. § 34 ods. 1 Tr. zák., prihladajúc aj na ust. § 35 ods. 3 Tr.zák.

Výroky o uložených ochranných opatreniach obžalovaný podaným odvolaním priamo nenapadol, tieto ale boli uložené v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona a ich uloženie bolo prvostupňovým súdom náležite odôvodnené (č.l. 26).

Pokiaľ ide o namietané pochybenia, týkajúce sa konania, ktoré predchádzalo rozsudku, a to pri výsluchoch poškodenej Z. Q., odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd sa s nimi vysporiadal v odôvodnení na č.l. 14 až 17. Okrem toho poznamenáva, že prípadné nedodržanie príslušných procesných ustanovení v konaní pred súdom prvého stupňa, by primárne znamenalo porušenie procesných práv náležiacich poškodenej, na ochranu postavenia ktorej slúžia, a nie práv obžalovaného, ktorému takýmto procesným postupom nebola spôsobená žiadna reálna ujma.

Poškodená Z. Q. si nárok na náhradu škody v tomto trestnom konaní neuplatnila.

Krajský súd po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov o vine, o treste a ochranných opatreniach, ako aj správnosti postupu konania, ktoré im predchádzalo, z vyššie uvedených dôvodov o odvolaní obžalovaného, považujúc ho za čiastočne dôvodné (vo výroku o treste), rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.